

ДЖУЛЬЄТТА

Я більше не кричу, коли прокидаюся. Мені не робиться зле від вигляду крові. Я не здригаюся перед пострілом.

Я більше не вибачатимуся за те, що вижила.

А втім...

Я лякаюся від звуку, з яким розчиняються навстіж двері. Тамуючи зойк, я розвертаюся і за звичкою хапаюся за руків'я напівавтоматичної рушниці, яка висить збоку в чохлі.

— Джей, у нас серйозні проблеми.

Примруживши очі, Кенджі пильно дивиться на мене, впершись руками в боки, від чого на його грудях напинається футболка. Це зла версія Кенджі. Стурбована версія Кенджі. Минуло шістнадцять днів, відколи ми захопили Сектор 45 — відколи я проголосила себе головнокомандувачкою «Відродження». Відтоді не сталося нічого. Тому мені дуже неспокійно. Щоранку я прокидаюся з відчуттям жаху і водночас приємного збудження, уявляючи, як отримую неминучі повідомлення від недружніх держав, що не визнають моєї влади і проголошують нам війну — і от, нарешті, цей момент, здається, настав. Я глибоко вдихаю, розминаю шию і зустрічаюся поглядом із Кенджі.

— Що сталося?

Він стискає губи. Дивиться у стелю.

— Ну... хочу, щоб ти знала, що я у цьому не винен. Окей? Я просто хотів допомогти.

Я трохи лякаюся. Суплюся.

— Що таке?

— Я, звісно, знав, що той довбень любить влаштовувати драми, але це вже всі межі переходить...

— Вибач... що? — я прибираю руку зі зброї, відчуваючи, як розслабляється тіло. — Кенджі, ти про що взагалі? Це не стосується війни?

— Війни? Що? Джей, ти що, не слухаєш мене? У твого бойфренда зараз якийсь припадок, тому ти маєш піти заспокоїти його, поки цього не зробив я.

Я роздратовано видихаю.

— Ти зараз серйозно? Ти *знову* прийшов побазікати про дурниці? Боже, Кенджі, — я знімаю чохол зі спини і кидаю на ліжко позаду себе. — Що ти цього разу накоїв?

— Бачиш? — Кенджі тикає в мене пальцем. — Бачиш, ти знову засуджуєш мене, принцесо. Чому так? Чому ти думаєш, що це я щось зробив не так? Чому саме я? — він схрещує руки на грудях і промовляє, стишивши голос: — Якщо чесно, хотів із тобою поговорити про дещо, бо мені здається, що тобі як головнокомандувачці не варто проявляти особливого ставлення до певних людей, але...

Раптом Кенджі завмирає.

Разом зі скрипом дверей він здіймає вгору брови, а після ледь чутного клацання я помічаю, як розширюються його зіниці; чую приглушений шурхіт — і от в його потилицю впирається дуло пістолета. Кенджі витріщається на мене, промовляючи кілька разів самими губами слово «*психопат*».

«Психопат», про якого йдеться, підморгує мені й усміхається так, наче це не він зараз наставив пістолет на нашого спільного друга. Я намагаюсь втамувати сміх.

— Продовжуй, — мовить Варнер, усміхаючись. — Розкажи, будь ласка, як саме вона підвела тебе, коли нас очолила.

— *Гей...* — Кенджі здіймає руки вгору, показуючи, що здається. — Я ніколи не казав, що вона нас підвела. Ти надто гостро реагуєш...

Варнер злегка штурхає Кенджі зброєю по голові.

— Недоумок.

Кенджі розвертається. Видирає пістолет із Варнерової руки.

— Та що з тобою, блін, таке, старий? Я думав, у нас із тобою мир.

— Так і було, — з холодом у голосі каже Варнер. — Поки ти не поліз до мого *волосся*.

— Ти ж просив, щоб я тебе підстриг...

— Нічого такого я не просив! Я хотів, щоб ти кінчики мені підрізав!

— Я так і зробив.

— *Оце*, — каже Варнер, розвертаючись, щоб я оцінила збитки, — це по-твоєму називається підрізати кінчики, некомпетентний ти йолопе...

Я хапаю ротом повітря. Ззаду Варнерове волосся перетворилося на зазубрений хаос; де-не-де бракує цілих пасм.

Дивлячись на витвір своїх рук, Кенджі зіщулюється. Прокашлюється.

— Що ж, — бурмоче він, запихаючи руки в кишені, — краса — річ дуже суб'єктивна, старий.

Варнер наставляє на нього ще один пістолет.

— Агов! — кричить Кенджі. — Я не підтримую насилля у стосунках, — а тоді, тикаючи на Варнера, додає: — Я не підписувався на це лайно!

Варнер пильно дивиться, як Кенджі задкує, поспішаючи вийти з кімнати до того, як Варнер отримає ще одну можливість якось відреагувати; і от, коли я вже готова зітхнути з полегшенням, Кенджі просовує голову у двері й промовляє:

— Мені здається, що стрижка вийшла дуже милою.

...і Варнер хрюскає дверима перед його обличчям.

Вітаю в новому житті, де я головнокомандувачка «Відродження».

Варнер досі стоїть обличчям до зачинених дверей, тоді видихає, і я помічаю, як зникає напруга з його плечей, а тоді чіткіше бачу, який безлад наробив на його голові Кенджі. Густе, розкішне, золоте волосся Варнера — визначна риса його вроди — покремсали недбалі руки.

Катастрофа.

— Аароне, — ніжно кажу я.

Він нахилиє голову.

— Ходи сюди.

Варнер повертається, дивиться на мене краєм ока, наче зробив щось таке, чого має соромитися. Я забираю зброю з ліжка і звільняю йому місце біля себе. Він сідає на матрац і сумно зітхає.

— Я потвора, — тихо промовляє Варнер.

Я хитаю головою, усміхаючись, і торкаюся його щоки.

— Навіщо ти дозволив йому тебе стригти?

Варнер переводить погляд на мене, його очі круглі, зелені і збентежені.

— Ти просила мене проводити з ним більше часу.

Я сміюся вголос.

— І тому ти дозволив Кенджі тебе підстригти?

— Я не дозволяв йому себе *стригти*, — понуро бурмоче він. — Це було... — Варнер вагається, — це був жест товариськості. Це був акт довіри: я бачив, як мої солдати таке роблять. Хай там як, — мовить Варнер, відвертаючись від мене, — я все одно не знаю, як заводити друзів.

— Що ж, — кажу. — То ми, виходить, друзі?

Він сміється.

— І? — я штурхаю його. — Хіба ж це не класно? Ти вчишся бути добрішим до інших.

— Так, як скажеш, але я не хочу бути добрішим. Мені це не личить.

— А я думаю, тобі ця риса ідеально пасує, — кажу я, підморгуючи. — Мені подобається, коли ти привітний.

— Припустімо, — Варнер майже сміється, — Але добро мені не притаманне, кохання моє. Тобі доведеться бути терплячою до мого поступу.

Я беру Варнера за руки.

— Я гадки не маю, про що ти. Зі мною ти дуже добрий. Варнер хитає головою.

— Я знаю, що обіцяв тобі привітніше ставитися до твоїх друзів — і я далі намагатимуся це робити — але я сподіваюся, що не змусив повірити тебе в те, що здатний втілити в життя щось настільки неможливе.

— Що ти маєш на увазі?

— Лише те, що сподіваюся не розчарувати тебе. Якщо постаратися, я можу вичавити із себе певний рівень доброзичливості, але ти мусиш знати, що мені не цікаво ставитися до когось так, як я ставлюся до себе. *Це*, — мовить він, торкаючись вільного простору між нами, — виняток із дуже жорсткого правила, — Варнер затримує свій погляд на моїх губах, торкається рукою моєї шиї. — *Це* — ніжно промовляє він, — дуже, дуже незвично.

Я завмираю...

...перестаю дихати, говорити, думати...

Варнер ледь торкається мене, а серце вже шалено калатає; спогади накочуються, наче хвилі: вага його тіла, аромат шкіри, тепло від його дотику, різкі вдихи, слова, що він каже у темряві.

Здається, наче в судинах пурхають метелики, та я намагаюся їх відігнати.

І все одно відчуття такі нові, його дотик, шкіра, запах, усе таке нове, таке незнання і таке неймовірне...

Він усміхається, нахилиючи голову набік; я копіюю його жест, а Варнер робить один легкий вдих і злегка розтуляє

губи. Від цього я завмираю, здається, наче мої легені зараз виваляться на підлогу. Я намацую пальцями його сорочку в передчутті того, що буде далі.

— Знаєш, мені доведеться поголоти голову, — промовляє Варнер...

...і відсовується.

Я ошелешено дивлюся на нього, а він все ніяк мене не поцілує.

— І я щиро сподіваюся, — продовжує хлопець, — що коли повернуся, ти досі мене кохатимеш.

Він підводиться і йде, а я на пальцях однієї руки перераховую, скількох убила, і дивуюся, як легко я втрачаю самовладання поряд із Варнером.

Він махає мені на прощання, а я киваю йому у відповідь, намагаюся відновити свій здоровий глузд і падаю навznak на ліжко, голова йде обертом, ускладнення від війни та миру лягають тягарем на мою голову.

Я, звісно, не думала, що вести когось за собою — це *просто*, але чомусь здавалося, що буде легше.

Я щомиті сумніваюся щодо прийнятих рішень. Щоразу шалено дивуюся, коли якийсь солдат виконує мої накази. Ще сильніше мене жахає те, що нам — що *мені* — доведеться ще багатьох убити, перш ніж у світі знову запанує порядок. Хоча найбільше мене все-таки дивує тиша.

Минуло шістнадцять днів.

Мені відбирає мову, коли думаю про те, що буде далі, про наші плани на майбутнє; ми вшанували пам'ять загиблих у бою і пообіцяли впровадити зміни. Кастл, дотримуючись свого слова, вже занурився з головою в роботу, намагаючись виправити проблеми із землеробством, зрошенням і, головне, вигадати, як переселити цивільних із бараків. Робитиметься це поступово, відбудова буде повільна

і ретельна — і ця битва може тривати століття. Гадаю, усі ми це розуміємо. І якби мені треба було непокоїтися виключно за цивільних, я почувалася б спокійніше. Втім я непокоюся тому, що надто добре розумію: якщо наступні десятиліття ми витратимо на війни, нам не вдасться нічого виправити у цьому світі.

Але я готова до битви.

Мені не хочеться, але я охоче піду на війну, якщо так нам вдасться щось змінити. Якби ж все було так просто. Зараз найдужче мене бентежить моя найбільша проблема.

Для війни треба вороги, а я не можу нікого знайти.

За шістнадцять днів, відколи вистрелила Андерсонові в голову, я зіткнулася з нульовим спротивом. Ніхто не спробував мене заарештувати. Інші головнокомандувачі не виступили проти мене. Жоден із керівників решти п'ятисот п'ятдесяти чотирьох секторів цього континенту не втік, не проголосив мені війну і не сказав про мене жодного лихого слова. Ніхто не протестує; люди не бунтують. «Відродження» залишається чомусь осторонь.

Удає.

І от це мене тривожить до нутра.

Ми опинилися у дивній патовій ситуації, застрягли в нейтральному становищі, а мені так хочеться перейти до активних дій. Хочеться робити більше для мешканців Сектору 45, для Північної Америки і для цілого світу. Але ця дивна тиша вибиває землю з-під ніг. Ми були впевнені, що після смерті Андерсона інші головнокомандувачі повстануть і накажуть своїм арміям нас знищити, знищити *мене*. Натомість світові лідери чітко вказали на нашу нікчемність: вони ігнорують нас, наче ми нав'язливі мухи під скляним ковпаком, тож ми можемо лише дзижчати, б'ючи поламаними крилами об стінки, доки нам стане кисню. Сектору 45 дозволили робити, що заманеться; нам дали

автономію і владу, нам дозволили переглянути інфраструктуру нашого сектору без зовнішніх впливів. Інші регіони вдають, що світ зовсім не змінився. Сталося так, що наша революція відбулася у вакуумі. А нашу в ній перемогу применшили до таких нікчемних розмірів, що може здатися, наче її взагалі не існує.

Ігри розуму.

До мене постійно навідується Кастл, постійно щось мені радить. Це він підказав мені бути активнішою — взяти ініціативу у власні руки. Він сказав, що варто більше спілкуватися з людьми замість того, щоб тривожно і насторожено чекати. Я мушу заявити про себе. Кастл сказав, я маю оголосити про своє право на владу. Зайняти своє місце за столом. Зібрати союзників, перш ніж йти на штурм. Вийти на зв'язок з іншими п'ятьма головнокомандувачами.

Я можу виступати від імені Північної Америки — а як щодо решти світу? Що скаже Південна Америка? Європа? Азія? Африка? Океанія?

Кастл порадив зібрати міжнародну конференцію світових лідерів.

Поспілкуватися з ними.

Кастл порадив спершу закликати до миру.

— Вони помирають від цікавості, — сказав мені Кастл. — Сімнадцятирічна дівчина керуватиме Північною Америкою? Якась мала вбиває Андерсона і проголошує себе правителькою цілого континенту? Панянку Феррас, ви розумієте, які важелі впливу маєте? Використайте їх на користь собі!

— Я? — приголомшено перепитую. — Які ще важелі?

Кастл зітхає.

— Ви, безперечно, дуже хоробрі як на свій вік, панянку Феррас, але мені прикро бачити, що ваша юність так тісно поєднана з недосвідченістю. Спробую пояснити простіше: у вас є надлюдська сила, практично непроникна шкіра,

убивчий дотик, вам лише сімнадцять, а ви вже власними руками повалили деспота, який тероризував народ. І ви досі сумніваєтеся, що здатні налякати світ?

Я здригаюся.

— Старі звички, Кастле, — тихо промовляю. — Погані звички. Але ви, звісно, маєте рацію. Безперечно, ваша правда.

Кастл зміряє мене уважним поглядом.

— Ви маєте розуміти, що одностайна, загальна німота ваших ворогів — це не звичайний збіг обставин. Вони без жодних сумнівів уже обговорили цю ситуацію між собою — і вирішили діяти саме так, бо вони вичікують, — каже Кастл і хитає головою. — Вони чекають на ваш наступний крок, панянку Феррас. І я благаю вас гарно його обміркувати.

Тому я вчуся.

Я зробила так, як радив Кастл, і три дні тому відрядила Делайло з посланням до решти п'яти головнокомандувачів «Відродження». Я запросила їх сюди, у Сектор 45, на конференцію світових лідерів, що відбудеться наступного місяця.

Першу відповідь я отримала лише за п'ятнадцять хвилин до того, як у мою кімнату увірвався Кенджі.

Океанія погодилася.

І я не до кінця розумію, що це може означати.

ВАРНЕР

Останнім часом я сам не свій.

Чесно кажучи, я так давно не почувався собою, що вже починаю замислюватися над тим, чи знав взагалі себе колись. Не кліпаючи я глипаю в дзеркало, в кімнаті чутно клацання ножиць. Я дивлюся на своє розмите відображення, і розумію, як я схуд: щоки позападали, очі збільшилися, вилиці стали виразнішими. Я понуро і водночас механічно зістригаю волосся і залишки мого марнославства падають до ніг.